

A. ZYRJANOV

SUŠENSKOJESSA

Keväällä 1897 vuokrasin kunnan kirjurin suosituksesta huoneen juurikään Šušenskojeen saapuneelle poliittiselle karkotetulle, joka kuten myöhemmin sain tietää oli Vladimir Iljitš Lenin.

Ensi päivinä Vladimir Iljitš asui yhdessä kanssamme olohuoneessa ja hänen pyynnöstään minä ja vaimoni annoimme hänelle talomme erillisen pienen perähuoneen, jossa hän asui neljätoista kuukautta. Huoneeseen asetettiin puusänky, pöytä ja neljä tavalista tuolia. Myöhemmin tein hänelle kirjahyllyt.

Vaikka Vladimir Iljitš oli vuokrannut erillisen huoneen, asui hän kuitenkin yhdessä kanssamme. Hän aterioi usein maalaistapaan, yhteisestä kattilasta, jutteli kanssamme, nauroi aina hilpeästi, tarttuvasti. Vladimir Iljitš oli aivan tavallinen, sydämellinen, elämäniloinen ja riemukas mies!

Me teimme hänen kanssaan usein metsästysmatkoja. Kerrankin viivyimme metsällä kokonaiset viisi päivää. Asuimme maa-majassa ja kahlailimme soilla. Vladimir Iljitš piti kovasti metsästyksestä. Hän saattoi ottaa vanhan pyssynsä, ja samoilla soita päivät pääksytysten, ja vaikkei hän ampunutkaan juuri lainkaan lintuja, niin sai metsästyksestä suurta nautintoa.

Talvella Vladimir Iljitš jäädytti itselleen jääkentän ja luisteli usein.

Toveri Lenin oli syvästi kiinnostunut talonpojan elämästä, auttoi kaikkia, jotka pyysivät häneltä neuvoa.

Vladimir Iljitš teki ahkerasti työtä, hän kirjoitti ja luki alituisesti. Sanoi kääntävänsä kirjoja.

Kolme tai neljä kertaa kyyditsin Vladimir Iljitšiä Minusinskiin tovereiden luo. Erään kerran Vladimir Iljitš sanoi minulle:

— Tänäpä pitäisi käväistä Minusinskissa.

Kysyin häneltä:

— Onko lupa?

— Ei, — vastasi hän. — Eikä tarvitakaan, ilman sitä lähdenme.

Ajoimme Minunsinskiin ja takaisin yhdessä yössä, peitin häntä oljilla pysähdyspaikoissa. Kun olimme palanneet Šušenskojeen, meille tuli odottamatta neljä santarmia. En päästänyt heitä taloon. Menin ulos. He kysyivät:

— Onko karkotettu kotona?

— Kotona on, — vastasin.

— Voiko mennä sisään?

Minä sanoin:

— Käyn kysymässä vuokralaiselta, jos hän sallii, niin sitten kyllä!

Minulla oli nähkääs sellainen määräys, ettei saanut päästää Leninin luo santarmeja ilman valvojaa. Heti kun olin avannut tuvan oven, Vladimir Iljitš pisti käteeni lapun. „Siinä on”, hän sanoi, „vie niille”, — nimittäin santarmeille. Santarit lukivat lapun vuoronperään, rauhoittuivat ja menivät menojaan.

Tupaan palattuani Vladimir Iljitš kysyi:

— Missä vieraat ovat?

Minä vastasin:

— Eihän meitä ole kukaan kestinnyt, miksi meidän pitäisi heitä kestitä.

Vladimir Iljitš nauraa hohotti kauan ja kovasti sen tapahtuman johdosta.

Kun Nadežda Konstantinovna saapui äitinsä kanssa Šušenskojeen, niin he kohta sen jälkeen siirtyivät asumaan Petrovin taloon.

